

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 58.

Ottende Session.

22de Møde.

Torsdagen den 8de Januar.

(Forts.)

Fsberning (fortsat): Dette troer jeg imidlertid ikke kan afgjøres ved denne Lov, ligesom jeg i det Hele troer, at det vilde være et Misgreb, om vi vilde gaae videre paa den Bane, som man allerede er gaaet for langt paa, mere i Communallivet end i Statslivet at fastsætte en bestemt Opkrævning til en bestemt Udgift. Man skal indrømme Communerne Ret til at bestemme visse Arter af Udgifter, og man skal give dem Midler og Ret til i een Sum at opkræve, hvad der behøves til at udrede disse Udgifter; men at vedblive at have 3, 4, 5, 6, 7, 8 og 9 Commune-Leddiker, om hvilke man siger: af den Leddike skal der tages til det Formaal, og i den Leddike skal der lægges af den Skat, det er hver Dag yderligere og yderligere at forvandle den hele Sag og at gjøre det vanskeligere at komme til en Fordeeling, som lidt efter lidt maa fortrænge Hærforsfordelingen, alt som Bønseligheden ved denne udvikler sig mere, og som det forskellige Udbytte, den giver for de forskellige Personer, bliver forskjelligt. Der vil snart her i Thinget komme til at foreligge et Spørgsmaal af stor Vigtighed, som ogsaa vil berøre dette Gebet, jeg mener ved Interpellationen angaaende Skovene.

Det andet Spørgsmaal, som er reist, og som det heller ikke forekommer mig kan finde Besvarelse i nogen Bestemmelse i denne Lov, er det, som angaaer Høiden af Gjerderne ved Beiene. Det er fuldkommen rigtigt, at Sneefast-

ningen bliver besværligere, hvor Beiene ere indflemte af høie Hegn eller andre høie Gjenstande, men Bestemmelser om Forandringer i denne Henseende maae komme frem i en Forordning om Beiene. Vi maae i det Hele i Løbet af saa Klar komme til at revidere vor Beianordning, og der hører Løsningen af dette Spørgsmaal hjemme; men hvorledes løses for Dieblirket de Bønseligheder, der i denne Henseende ere tilstede med Hensyn til Sneefastningen? De løses ved den Berettigelse, man har til at danne Vinterveie, til at bryde ud fra de Beie, der ere saaledes besatte med Grøfter og Hegn, at Sneefastningen der vil blive — jeg siger ikke for kostbar, thi det kunde man jo overvinde, idet man sagde: lad den Commune og de Personer, der ere Skyld dert, bære Omkostningerne — men hvor den vilde blive udført for langsomt, thi det er en Hovedbetingelse ved al Sneefastning, og et Hensyn, der ikke maa tabes af Syne, at det ikke er nok at finde Midlerne til at afgjøre, hvem der skal betale og hvem der skal skaffe Sneefastningen tilveie, men der maa tillige sørges for, at der i en kort Tid kan komme de fornødne Arbejds kræfter tilstede paa Stedet, for at Sneefastningen hurtigt kan fremmes. Jeg troer altsaa, at vi ogsaa maae lade dette Incidentspunkt falde ved Behandlingen af denne Lov, og jeg troer, at naar den, hvad jeg ogsaa antager for nødvendigt, kommer til Behandling i et Udvalg, maa dette Udvalg fremfor Alt gaae ud paa at bestemme, hvorledes Arbejdet skal fordeles efter det Mandskab, som er tilstede i Communerne.

Det er Mandskabet, det er det Mandtal, som skal tage Deel i Sneefastningen, hvorom